

NAVEGANT

*Veni in altitudinem maris
tempestas demersit me**

Salm, 49, 3

I

Quan jo anava per la mar,
de Barcelona a l'Havana,
¡de l'huracà rufalós
bé en sentia de cops d'ala!
Mes, lo que em feia patir
era el mal de l'enyorança
al veure'm tants dies lluny
de la terra catalana;
i li deia al mariner
que vetlla dalt de la gàbia:
¿no veuries verdejar
les riberes de la Pàtria?

II

Ara no vaig per la mar,
aquella sols era d'aigua,
la de la vida és pitjor,
puix és de fel i de llàgrimes.
Les marors són més crudels,
són més feres les zumzades,
quan me tiren per damunt
rodoladisses muntanyes;
a no dar-me Déu la mà,
m'haurien fet de fossana.
¡Encara en veig venir més,
la tempesta no s'acaba,
ja decau mon esperit,
ja brandoleja ma barca!
Orenetes que pel cel
aixecau tant la volada,
¿no les veieu verdejar
les riberes de la Pàtria?

Jacint Verdaguer: *Al cel* (1903)